

senere i sin Tale — nærmest var en Fortsættelse af den Prispolitik, som var ført under Krigen, og i denne Prispolitik var der, saa vidt jeg har forstaaet, ikke Tale om at gribe regulerende ind overfor Importen af Varer. Det er jo imidlertid sikkert, at der i Aaret 1919, hvor efter det ærede Medlems Udsagn den danske Krone fik sit alvorlige Knæk, ikke af den daværende radikale Regering er gjort noget som helst Forsøg paa at regulere eller begrænse Importen. Naar det ærede Medlem saa siger, at i de seks Maaneder, som er hengaaet, siden Regeringen traadte til, er der forsømt meget paa dette Omraade, og naar det samme siges af det ærede Medlem Hr. Hauge, der dog tager et vist Forbehold, idet han siger, at der er meget forsømt ved, at man ikke for Aar og Dag siden greb ind, skal jeg dertil svare, at jeg aldeles ikke kan erkende, at der er forsømt noget, forsaavidt det ærede Medlem Hr. Rode med den Bemærkning sigter til Valutaraadet og mener, at den Omstændighed, at Valutaraadet blev ophævet i Juni Maaned, skulde have forværret vor økonomiske Situation. Jeg tror ikke, der er sket nogen Skade ved Valutaraadets Ophævelse, forsaavidt som jeg er fuldkommen overbevist om, at Forholdene vilde have været ganske de samme, selv om Valutaraadet havde eksisteret, og vi havde faaet en Valutalov. Jeg har nemlig den Opfattelse, at det, som har slaet vor Krone yderligere ned siden Juni Maaned, er blandt andet det store Indkøb af Kul og Raastoffer, og som ærede Medlemmer vil vide, laa det ganske udenfor Valutaraadets Hensigt at begrænse Importen af Kul og Raastoffer. Der er desuden siden Juni Maaned indført en hel Del Manufakturvarer, men jeg er efter de Oplysninger, jeg har faaet, ganske sikker paa, at denne Indførsel har fundet Sted i Kraft af gamle Ordre, som maaske allerede var indgivet før vor Regeringstiltraedelse, og som man derfor ikke kunde nægte Valuta, medmindre man vilde gaa saa vidt at give Valutaraadets Beføjelse tilbagevirkende Kraft. Jeg tror derfor, det er ganske urigtigt, naar det paa staas, at der er forsømt meget i de 6 Maaneder, der er gaaet, hvis man derved, som jeg sagde før, sigter til, at Valutaraadet er ophævet.

Paa den anden Side skal jeg naturligvis ikke bestride det ærede Medlem Hr. Hauges Udtalelse om, at der er forsømt meget ved, at der ikke for Aar og Dag siden blev gjort noget. Jeg vil i og

for sig ikke bebrejde den radikale Regering, at den ikke gjorde noget paa det Tidspunkt; jeg vil dog dertil føje, at det er, fordi jeg i al Almindelighed nærer stor Tvivl om, hvorvidt man kan raade Bod paa dette Forhold gennem statsregulerende Indgreb, men skulde et Indgesb overhovedet have haft nogen Virkning, maatte det netop, som det ærede Medlem Hr. Hauge siger, have været foretaget for Aar og Dag siden, og Ansvaret for, at det ikke skete, maa i saa Fald udelukkende hvile paa den radikale Regering.

Det ærede Medlem Hr. Rode siger senere hen ved sin Omtale af Kullene, at det er Landbrugsministeren, som gennem hele sin Politik har gjort Modstand mod at centralisere Kulindkøbene, og det har været ganske overordentlig kostbart for Landet. Der faar Landbrugsministeren atter Skyld for noget, han ikke har haft at gøre med. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, fordi det er besvaret af den Minister, der har med det at gøre, nemlig Indenrigsministeren, men blot sige, at denne Centralisering af Kulindkøbene vilde heller ikke have hjulpet det mindste paa Valutasituationen. Det er nemlig oplyst, at de Kulindkøb, der er foretagne i de sidste Maaneder, er foretagne af Statsbanerne og kommunale Institutioner, maaske ogsaa af Industrien, og som jeg før sagde, der har ikke fra Valutaraadets Side været noget Ønske om at begrænse disse Indkøb, saa de vilde have fundet Sted i ganske samme Udstrækning under Valutaraadets Regimente som nu, hvor der intet Valutaraad var.

Der var en enkelt Bemærkning i det ærede Medlem Hr. Rodes Tale, som for mig har en ikke ringe Interesse. Det ærede Medlem siger nemlig senere hen, hvor han taler om Trustloven, at Tilsyn er nødvendigt, og ikke mindst bliver det nødvendigt, hvis Forholdene udvikler sig saaledes, at der maa gives Værn for mange Erhverv under vanskelige Forhold. Dette forundrer mig noget, fordi jeg hidtil ikke har troet, at Trustloven egentlig tog Sigte paa at ophjælpe Erhvervene. Jeg havde den Opfattelse, at Trustloven tog Sigte paa noget ganske andet, at den nærmest tog Sigte paa et Tilsyn med enkelte eller sammensluttede Virksomheder af monopolagtig Karakter indenfor Produktion og Omsætning, og at Hensigten nærmest var med Forbrugsinteresser for Øje at forhindre, at disse Virksomheder udnyttedes paa utilbørlig Maade. Jeg har ikke troet, at det ærede Medlem Hr. Rode